

FUAD POLADOVUN QIZI FƏRİDƏ POLADOVA ATASININ SƏNƏTİ, AİLƏYƏ BAXIŞI, UŞAQLARI İLƏ MÜNASİBƏTLƏRİ HAQQINDA

“ONUN YOLUNU LAYİQLİ DAVAM ETDİRMƏK İSTƏYİRDİK”

Tərənə Məhərrəmovə
taranamaharramova@kaspi.az

Görkəmli aktyor Fuad Poladovun qızı Fəridə Poladova:

“Atam özü ilə vaxt keçirməyi sevən insan idi. Öz fikirləri, düşüncələri ilə baş-başa qalmaq xoşlayırdı. Onun sənət həyatı o qədər zəngin idi ki, hətta şəxsi həyatında da bu barədə fikirləşməklə məşğul olurdu”.

● Birmənəh olaraq teatr!

gələydik belə, çox vaxt susardı. Qardaşım Ağarəhim onu tənqid etməyi xoşlayırdı. Ancaq hiss edirdim ki, bu söhbətlər atanın xoşuna gəlir. Yəni belə bir fikir onun ağlından keçərdi: “Mənim deməyə sözüm olanda müsahibə verməyə həmişə açığam”. Bəlkə doğrudan da dalbadal müsahibə təklifləri gəlirdi və bir müsahibədən sonra digər müsahibə ona maraqlı görünmürdü. Və yaxud “sonuncu müsahibəni verəndən sonra mənim karyeramda və yaxud həyatımda nələr baş verib ki, bunları cəmiyyətlə bölüşmək istəyim?” fikirləri ürəyindən keçə bilərdi. Yəqin içində eyni suallara cavab vermək qorxusu vardı. Eyni şeyləri bölüşmək ona bir az mənasız gələ bilərdi. O elə bir insan idi ki, hər addımını düşünülmüş halda atırdı. Hərdən qıraqdan ona baxanda mənə elə gəlirdi ki, bütün taleyini özü cızıb və həmin ssenari üzərindən gedir.

“ROLLARI HAQQINDA DANIŞMAĞI XOŞLAMIRDI”

● Sonuncu dəfə “Azdrama”nın səhnəsində Fuad Poladovun baş rolunda oynadığı “Şah Qacar” tamaşasına baxmışdım. Hətta həmin tamaşaya baxmağa, daha dəqiq desəm, məhz ona baxmağa bir neçə dəfə getdim. Zəhmətli amirənəliyi rolunu necə də tamamlayırdı. Özü nə deyirdi bu rol haqda?

● Proaktiv olaraq rolları haqqında danışmağı xoşlamırdı. Hətta tamaşadan sonra evə gələndə, hamımız eyni vaxta

● Şah Qacar rolunu mən də çox sevirdim. O tamaşaya bir neçə dəfə baxmışam. Yaxşı ki, həmin tamaşa mənim bir az böyüdüyüm vaxtlara təsadüf etdi. Onun çox rollarını uşaq kimi izləmişəm, kiçik olmuşam. Hamleti oynayanda beşinci sinifdə oxuyurdum. Napoleonu oynayanda da kiçik idim. O tamaşalara bir az daha anlayan, daha duyan vaxtlarda baxsaydım, təbii ki, başqa cür təsir göstərərdi. Atamın oynadığı tamaşalarda monoloqlarını daha çox xoşlayırdım. “Şah Qacar”da çox təsirli monoloqlar vardı. Məncə, onun ən böyük bacarıqlarından biri də monoloq vasitəsilə tamaşaçılara təsir etmək, oynadığı qəhrəmanı hərtərəfli göstərmək idi.

● Heç rejissorların təklif etdiyi rollardan imtina etməsi olurdu?

● Bildiyimə görə, dəfələrlə olub... Detallarını bilməsəm də və yaxud yadımda qalmasa da, bilərəm ki, olub. Çünki pyesi qabaqcadan diqqətlə oxuyurdu. Heç vaxt gözübağlı nəyəsə razılıq verməzdi.

● Sənətsünaslar da deyir ki, Fuad Poladovun təsadüfi rolları yox idi - həm kinoda, həm də teatrdə. Sizcə, ona daha çox hansı yaxın idi - kino, yoxsa teatr?

“

Onun nüfuzunu nəzərə almaq, müəyyən-ləşdirdiyi standartlara uyğun hərəkət etmək bir məsuliyyət idi. Bizdə həmişə belə bir hiss vardı ki, həyatda onun uşaqları olduğumuza görə nəyəsə nail olmayaq, yalnız öz bilik və bacarıqlarımıza görə seçilək.

”

icərdi, balaca televizoru vardı, ona baxardı, bizlə söhbət edərdi. Onu qapalı - daha çox öz ələmində, səssiz kimi təsvir edərdim, amma içində bir dünya vardı. Uşaqlarına çox bağlı idi. Çox yaxşı ata olub. İndiki müasir ailələrdən bir az fərqli idi. Deyə bilmərəm ki, bizimlə saatlarla söhbət edirdi, oyun oynayırdı, amma bizim həyatımızda baş verənlər onu çox narahat edirdi. Çox ailəcanlı idi. Biz xəstələndə ağı başından çıxırdı. Sağlamlığımızı qarşı çox həssas idi. Onun bizim hər şeyimizin olması üçün çalışmağı aydın görünürdü.

“ANAM HƏMİŞƏ ÇALIŞIRDI Kİ, ATAMA DƏSTƏK OLSUN”

● Yeri gəlmişkən, tanınmış və sevilən bir insanın qadını olmaq da asan məsələ deyil. Bunun fəxr tərəfi ilə yanaşı, qısqanclıq tərəfi də olur. Ananız bunu hiss etdirirdimi?

● Maraqlı sualdır, amma bu suala anam cavab verməyi sevən insan idi. Öz qısqanclıq tərəfini bizə hiss etdirməyiblər. Yəqin ki, uşaq olduğunuz üçün düz də edə bilərlər. Məncə, anam tərəfindən böyük bir qayğı, böyük bir anlayış olub. Qadın tərəfindən bu anlayış və dəstəyi görmək atam üçün çox vacib idi. Bilirdi ki, evə qayıdanda onu qayğı, anlayışla gözləyirdi. Əlbəttə, bu, anamdan qurbanlar tələb elədi. Anam işləmirdi, evdar xanım idi. Bu, atamın böyük istəyi idi ki, uşaqları bağçaya getməsin, məktəbə qədər evdə tərbiyə alsınlar, ev yeməyi yesinlər. Anam həmişə çalışırdı ki, nə qədər bacarırsa atama dəstək olsun. Çünki bilirdi ki, o, böyük bir missiya daşıyır.

● Orta məktəbdə və ya institutda oxuyanda ətrafında Fuad Poladovun qızı olduğunu bildirdilər. Münasibət necə, dəyişirdi?

● Mənim yaşdılarım arasında atam çox da tənqidçisi deyildi. Onu daha çox yaşlı və orta nəsillə tanışdım. Hətta həyat yoldaşım belə, atamın tanınmış aktyor olduğunu bilmirdi. Yalnız valideynlərindən soruşandan sonra xəbər tutmuşdu. Düşünsəm ki, həyatda Fuad Poladovun qızı olmaq biza nə verib, ağılma çox aydın olaraq gələn bir söz var: məsuliyyət. Həmcinin fəxr hissi - bunlar yanbayan gedirdi. Onun nüfuzunu nəzərə almaq, müəyyən-ləşdirdiyi standartlara uyğun hərəkət etmək bir məsuliyyət idi. Bizdə həmişə belə bir hiss vardı ki, həyatda onun uşaqları olduğumuza görə nəyəsə nail olmayaq, yalnız öz bilik və bacarıqlarımıza görə seçilək. Həmişə çalışırdı ki, Fuad Poladovun övladı olduğumuzu gizlədək. Biləndə də istəmərdik ki, buna görə biza hansısa hörmət olunsun. Biz onun yolunu layiqli davam etdirmək istəyirdik. İstəyirdik ki, heç kəs Fuad Poladovun övladları haqqında pis fikir eşit-mə-sin.

Fotolar: Rüşət Mikayılov/Global Media Group

“Yol gedərkən sanki ətrafda heç kəsi görmürdü”

● Sənət dostları ilə münasibəti necə idi? Evinizə qonaq gələnlər olurdu?

● Evimizə heç vaxt heç bir sənət dostu gəlməyib. Ümumiyyətlə, evimizdə böyük qonaqlar olmurdu, bu, yalnız ad günlərimizdə baş verərdi. Bir-iki yaxın dostu vardı, bir də qohumlar yığılardı. Aktyorlar, rejissorlar evimizə gəlirdi. Mən onları ata rəhmətə gedəndən sonra evimizdə gördüm.

● Şöhrəti necə yaşayırdı? Yəqin ki, kiçikdə ona yaxınlaşanlar olurdu...

● Çox olurdu... Yaxınlaşdırlar, sənəti, tamaşaları haqqında fikir bildirirdilər, ya da başlarını yelləyir, sadəcə gülməyirdilər. Maraqlısı odur ki, buna daha çox biz fikir verirdik, nəinki özü. Ancaq kiməsə ayaq saxlayıb yaxınlaşanda, ona xoş olurdu, danışırı, gülməyirdi. Piyada gəzməyi çox xoşlayırdı, ya da metro ilə hərəkət edirdi. Yol gedərkən sanki ətrafda heç kəsi görmürdü, öz dünyasında olurdu. Ona görə Aygün Aslanlımın kitabının adı çox yerində seçilib: “Skafandrlı adam”. Yəni atam bayırda gedəndə tamamilə bir skafandrın içində idi. Kosmosda olan kimi yolda öz skafandrında davam edirdi. Bir neçə dəfə gülməli hal olub ki, atamla yolda rastlaşanda bizi də görməyib, yanımdan keçib. Biz üz-üzə gəlib ona salam vermişik (gülür T.M.).

“XƏSTƏLİK ONUN ƏN HƏSSAS YERİNİ VURMUŞDU”

● Sizin sənət seçiminizə qarışırdımı?

● Sənət seçiminizlə bağlı hər hansı fikir bölüşürdüm. Sadəcə, bizim təhsilli olmağımızın tərəfdarı idi. Bizim universitetə daxil olanda iqtisadi sahəni seçmişdim. İndi isə insan resursları departamentində işləyirəm. bp-də tələbələr üçün yay təcrübəsi proqramına qoşuldu. O vaxt insan resursları ölkəmizdə böyük bir sahə deyildi. Özümi sınamaq istədim. Testləri keçdim və şirkətdə iki aylıq işə düzəldim. Orada təcrübə keçəndə atamın qoltuğuna qarışmışdım. Evə ilk dəfə maaş gətirəndə yadımdadır ki, çox fəxr edirdi. Sonra da ora işə düzəldim və bu gün də davam edirəm. Həyat yoldaşım da orada işləyir, qazma mühəndisidir.

● Bilirəm ki, bu sual ağrıdır:

xəstə olanda optimizmini qoruyub saxlaya bildirdimi?

● Təəssüf ki, yox... Optimizmini qoruya bilmədi. Bizim ailə üçün ən ağır olanı da bu idi ki, xəstəlik onun ən həssas yerini vurmuşdu: atam xəstə olan kimi səsinə itirdi. Bir aktyor üçün səsinə itirmək onun karyerası üçün son deməkdir. Xəstəlik onun sənətinə dərhal təsir etməsəydi, bu bir il bəlkə də başqa cür keçərdi.

“GƏL, HUMAYA BAX, GÖR NECƏ QIZDIR”

● Ən çox sizə dediyi hansı sözü yadıңызda qalıb?

● Mənə “qızım-duzum” deyirdi. Qardaşım da əsəbiləşirdi: yox bir, istiotum. Qısqanclıq elementləri vardı (gülür T.M.).

● Həyat indi atanızın yoxluğunu sizə necə hiss etdirir?

● Onun yoxluğunu çox aydın hiss edirəm. Hətta o hissini mənə ilk dəfə gəlməsi də aydın yadımdadır. O günü heç vaxt unutmayaacağam: onda ata sağ idi, amma xəstəliyinin ən ağır vaxtlarını yaşayırdı. Mən də pnevmoniya oldum, hospitala düşdüm. Həmişə xəstələndəndə, həkimin yanında birinci atam olurdu, sonra mən gəlirdim. Mənə qədər o, hər şeyi həll edirdi. Gəlirdim və bilirdim ki, mənə ən yaxşı qayğı göstəriləcək və xəstəlikdən qorxmurdum. O gün mən xəstəxanaya gəldim, yoldaşım evdə idi, bilirdim ki, uşağa baxacaq. Amma atam artıq çölə çıxacaq vəziyyətdə deyildi. Özümi orada çox gücsüz və yalnız hiss etdim. İlk dəfə atasız qaldığımı orada, hələ atam sağ olanda hiss etdim.

● Bu gün atanız sizi eşitsəydi, ona nə deyərdiniz?

● O, mənim oğlumu gördü. Oğlumun iki yaşı olanda rəhmətə getdi, amma qızımı görmədi. İndi oğlumun doqquz, qızımın beş yaşı var. Deyərdim ki, “gəl, Humaya bax, gör necə qızdır” (ağlayır... T.M.).

● Fuad Poladovun doğum gününü adətən necə qeyd edirsiniz?

● Mən atamın ölüm gününü (4 may) qeyd etməyin tərəfdarı deyiləm və qeyd etmiyəm. Anamla qardaşım qəbir üstünə gedirlər. Mən isə çox nadir hallarda gedirəm. Adətən ad günlərini - mayın 24-ünü qeyd etməyi xoşlayıram. Ata sağ olanda həmin gün zənglər dayanmırdı. Ailə daxilində - mən, anam, yoldaşım və uşaqlar yığılırdı. Keçən il arzum idi - atamın sevdidiyi insanları - bibimi, əmisi oğlunun və qardaşı oğlunun ailəsini bağımızda başımıza yığmışdım. Həmin gün gülülb danışaraq atamın doğum gününü qeyd elədik...

